

fejedben alternatív befejezések
az egyikben annyi a vér
mint egy Tarantino-filmben
azt mondják a rendelést már
nem hozzák ki odébb húzom
a széket így tudunk közel kerülni
mint két legévelt szó egymáshoz
mint ok-okozat néhány simítás
az arcon és kész lennél
nagyot mondani a leheletfinom út-
mutatásban rengeteg félreértés
pontatlan definíció a templomóra
mutatói ugyanazon a számon
valaki élőben közvetít és felveszi
ahogy elindulunk a bomba-
riadó helyszínéről ahonnan még
sokáig visszük magunkkal
a halk zúgást suttogást szuszogást

László Liza

Világatlasz

1. A KIUTAZÁS

Az árboc ernyedt, szélcsend van.
Nehéz hasú sirályok ringanak a hajón,
szemükből visszacsillog a viaszosvászon színe.
Az ebédlőasztal háborog.
Tányérjaim tele élelemmel, matrózaim
évekre elegendő ételt pakoltak rájuk:
kerek zsemle, medvesajtok, két darab szalonna,
középen só, bors, paprika szeletelve.
Most mindennél fontosabb, hogy kicselezzem őket.
Elég egy ígéret a horgony kivetésére, és átverem mind.
Fúj a szél.
Azt képzelem, ezt a csatát megnyertem.

2. A BÚVÁR

Izzadok, a szoba belém préseli széleit.
Nagyanyám horkol, hálóinge félrecsúszott a mellkasán.
Kikelek az ágyból, belebújok a papucsomba,

a sötétben nagy, nehéz szörnyeteg vagyok, lépésem alatt
ropog a padló, bereped a konyhakő, felszakad a szekrény.
A felnyitott hűtő ismerős szaga,
zeller, felvágottak, elcsomagolt ebédmaradék.
Határok nélküli, végtelen térbe kerülök, csak az agyam zsong,
és forog velem a szoba, mintha kinn lennék és legbelül egyszerre.
Ilyenkor a gyorsaság számít,
hogy a víz ne érjen el hozzám, különben veszíteni fogok.

3. A MÁSNAPOK

Madár repül az ablaküvegnek.
Lepattan róla, majd elnyeli a párkány.
Az ujjaim dagadt hullák, belenyomom őket a számba.
Emlékezz, milyen síkos volt az éjszaka!
Nagy, nedves száj, amiben magamra hagytak,
mint kibontásra váró ajándékot.
Ma nem megyek iskolába, elhatározom, beteg leszek.
Az ételt viszontlátni, mint a kapitány öröme a szárazföld okán.

4. A PARTON

Gödröt ások, és beledobálom az ebédem.
Sikerül néhány mintát találni,
az egyik széle rojtosabb, míg a másik önmagába hajlik.
Régi kazettákkal ásom ki az ötven centis mélyedést,
mert kazettából tart otthon a legtöbbet nagyanyám.
Mindegyik dal szövegét ismerem fejből,
és amikor ezeket hallva rázza őt a sírás, elszaladok a lyukhoz,
benyújtom a lábam, végül az arcom kerül sorra.
Kipörög belőlem a félelem.
Ebben a gödörben lakni volna a legjobb.

5. A TAKTIKA

Azt olvasom az interneten, a modellek vattán
és narancsleven élnek. Az egyik fórumtag írja,
hogy a narancslébe áztatott vattapamaccsal
nem járt sikerrel, napokig véreset hányt tőle,
és csak minden nehezebb lett azután.
Később füzetlapot ajánlanak neki.

Egy fórumbejegyzésekkel teli alagútban,
ötezer méteres mélyen
mindent összeprésel a nyomás,
levegőt venni sincs időm.

6. A FÉNY

Amikor még nem ismerték a fotográfiát,
egy tükörszobában élt minden szellem.
Az agy dióhoz, az értelem galambhoz
volt mérhető. Ki mondja, hogy egy dió
kevesebb, a galamb pedig ostobább nálunk?

7. AZ ÓSI NYELV

Nagyanyám szerint az lenne a legjobb,
ha örökre elnémulnék.
Kivághatnám a nyelvem,
tanulhatnám felszínének
domborzatát.
Azt a mohó vízrajzot,
ami ősi kincsek vidékére szült:
hol lennék térképek,
szótárak,
mérőszalagok nélkül?

8. A TENGERIBETEGSÉG

Sokáig elhiszem, nekem is lesz egy madeleine-em,
amibe véletlenül beleharapva mindarra
emlékezni fogok, ami idáig hozott.
Mint amikor a halott viperát megtalálja társa,
és egy életre megjegyzi a hely szagát.
Ha később újra megérzi az illatot,
beledermed a felismerésbe, és szörnyethal.

Ettől elhagy a bátorságom.
Valahányszor tükörbe nézek, háborogni kezd
a gyomrom, izzadság ül ki a tenyeremre.
Riadt galambszemem, húsos szárnyaim
visszarántanak a mélybe.
Tévedhetetlen útjai vannak a testnek,
ki merne lelépni róluk?

9. A SZÁMOK

A világ fölmérhető.
Sokan megrajzolják kezdő-, majd végpontjait,
és elindulnak rajta.
Csak mikor eltévednek történetükben,

hagyják őket magukra a számok.
 De min lehet javítani?
 Egy szám bizonyosságával
 milyen félelem vitázhat.

Alexander von Humboldt hitt a világ
 számmá alakításában. Majd beleszakadt
 a szíve, amikor meglátott valami olyasmit,
 ami természetének okán nem fért egyenletébe.
 Ilyen volt isten, egy kesztyűként kitömött páva,
 és a tenger sebfertőtlenítőhöz hasonló szaga.

10. AZ EXPEDÍCIÓ

A Mariana-árok sebtapasztalat.
 Felzabál embert, hajót, fényt.
 Sötét van benne.
 Ülök az alján, szoktatom a szemem
 a közvilágítás hiányához.
 Árnyakat látok.
 Az egyik formára hozzám hasonlít,
 húzza a lábát.
 Milyen sötét van bennem.

